Lieta Nr. C30510319
Lietas arhīva Nr. CA-0989-20/10
ECLI:LV:RAT:2020:0402.C30510319.8.S

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rīgā 2020. gada 2. aprīlī

Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģija šādā sastāvā:
tiesnešu apspriedes priekšsēdētājs tiesnesis Arnis Dundurs
tiesnese Svetlana Beļajeva
tiesnese Santa Sondare
rakstveida procesā izskatīja vienkāršotās procedūras civillietu Sabiedrības ar ierobežotu atbildību "Kredītuzraudzības birojs" (turpmāk – SIA "Kredītuzraudzības birojs") prasībā pret /pers. D/ par naudas piedziņu sakarā ar /pers. D/ apelācijas sūdzību par Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2019. gada 13. novembra spriedumu.

A p r a k s t o š ā

[1] Ar Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2019. gada 13. novembra spriedumu daļēji apmierināta SIA "Kredītuzraudzības birojs" prasība pret /pers. D/ par naudas piedziņu.

Tiesa nospriedusi piedzīt no /pers. D/ par labu SIA "Kredītuzraudzības birojs" zemes nomas maksas parādu 650,29 *euro* par laiku no 2008. gada 1. janvāra līdz 2017. gada 31. decembrim, nekustamā īpašuma nodokļa kompensāciju 8,77 *euro* par laiku no 2010. gada 1. janvāra līdz 2014. gada 31. decembrim un tiesāšanās izdevumus – valsts nodevu 98,86 *euro*, ar lietas izskatīšanu saistītos izdevumus 2,15 *euro* un ar lietas vešanu saistītos izdevumus advokāta palīdzības samaksai 98,86 *euro*, kopā 858,93 *euro*.

Prasība noraidīta daļā par zemes nomas maksas parāda 352,14 *euro* piedziņu par laiku no 2008. gada 1. janvāra līdz 2010. gada 31. decembrim.

Spriedums pamatots ar šādiem apsvērumiem.

[1.1] Tiesa nodibinājusi, ka starp zemes gabala /adrese/, kas sastāv no zemesgabala 10152 m^2 platībā, kadastra numurs /numurs/, īpašniekiem /pers. E/, /pers. F/, /pers. G/, /pers. H/, /pers. I/, /pers. J/ un /pers. K/ un atbildētāju kā dzīvokļa īpašuma /adrese/, īpašnieci pastāv zemes piespiedu nomas tiesiskās attiecības, tostarp laikā no 2008. gada 1. janvāra līdz 2017. gada 31. decembrim. Nomas līguma priekšmets ir zemes gabala daļa, kas atbilst atbildētājai piederošajām 5190/895100 kopīpašuma domājamām daļām no dzīvojamai mājai funkcionāli piesaistītā zemes gabala platības.

Tiesa konstatējusi, ka prasība celta, pamatojoties uz 2017. gada 13. decembra cesijas līgumu, kas noslēgts starp zemes īpašniekiem kā cedentu no vienas puses un prasītāju kā cesionāru no otras puses. Atsaucoties uz Civillikuma 1793., 1798., 1801. un 1805. pantu, tiesa noraidījusi atbildētājas iebildumu, ka zemes īpašniekiem nav bijušas tiesības cedēt uz likuma pamata radušās prasījuma tiesības par zemes nomas maksas piedziņu.

[1.2] Atsaucoties uz likuma "Par zemes reformu Latvijas Republikas pilsētās" 12. pantu, likuma "Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 50. un 54. pantu, tiesa atzinusi, ka prasītāja ir pareizi aprēķinājusi zemes nomas maksu par laika periodu no 2011. gada 1. janvāra līdz 2017. gada 31. decembrim. Proti, zemes nomas maksa laika periodā no 2011. gada 1. janvāra līdz 2017. gada 31. decembrim aprēķināta 6 % apmērā no zemes kadastrālās vērtības gadā, atbilstoši atbildētājai piederošajām kopīpašuma domājamām daļām no dzīvojamai mājai funkcionāli piesaistītā zemes gabala platības. Tāpat tiesa atzinusi, ka prasītājai par laiku no 2010. gada 1. janvāra līdz 2014. gada 31. decembrim ir tiesības prasīt no atbildētājas nekustamā īpašuma nodokļa kompensāciju.

Tādējādi atbilstoši prasības pieteikumā ietvertajam parāda aprēķinam tiesa atzinusi par pamatotu prasību daļā par zemes nomas maksas piedziņu par laika periodu no 2011. gada 1. janvāra līdz 2017. gada 31. decembrim 594,20 *euro* apmērā un par nekustamā īpašuma nodokļa kompensācijas piedziņu par laika periodu no 2010. gada 1. janvāra līdz 2014. gada 31. decembrim 8,77 *euro* apmērā.

[1.3] Attiecībā par zemes nomas maksas aprēķināšanu par laika periodu no 2008. gada 1. janvāra līdz 2010. gada 31. decembrim tiesa norādījusi uz likuma "Par zemes reformu Latvijas Republikas pilsētās" pārejas noteikumu 7. punktu un likuma "Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" pārejas noteikumu 40. punktu.

Ņemot vērā izmaiņas šo pārejas noteikumu punktu vēsturiskajās redakcijās, tiesa atzinusi, ka, nosakot zemes nomas maksu par 2008.-2010. gadu, ir piemērojams ierobežojums, proti, nomas maksas apmērs par šiem gadiem nedrīkst pārsniegt iepriekšējam gadam aprēķināto zemes nomas maksas apmēru vairāk kā par 25 %. Līdz ar to tiesa atzinusi, ka no atbildētājas piedzenamā nomas maksa par 2008. gadu ir 14,71 *euro*, par 2009. gadu ir 18,39 *euro* un par 2010. gadu ir 22,99 *euro*. Tādējādi tiesa atzinusi, ka prasība daļā par zemes nomas maksas parāda 352,14 *euro* piedziņu par laika periodu no 2008. gada 1. janvāra līdz 2010. gada 31. decembrim ir noraidāma kā nepamatota.

[2] Par šo Rīgas pilsētas Vidzemes priekšpilsētas tiesas 2019. gada 13. novembra spriedumu atbildētāja iesniegusi apelācijas sūdzību, pārsūdzot spriedumu prasības apmierinātajā daļā, kā arī daļā par tiesāšanās izdevumu piedziņu.

Apelācijas sūdzība pamatota ar šādiem argumentiem.

[2.1] Atbildētāja izteikusi iebildumus par 2017. gada 13. decembra cesijas līgumu starp prasītāju un fiziskajām personām /pers. E/, /pers. F/, /pers. G/, /pers. H/, /pers. I/, /pers. J/ un /pers. K/, ar kuru prasītājai nodoti prasījumi par zemes piespiedu nomas maksājumiem par laiku no 2008. gada 1. janvāra līdz 2017. gada 31. decembrim attiecībā uz nekustamo īpašumu /adrese/.

Tā kā zemes īpašnieku tiesības prasīt maksu par zemes nomu izriet no likuma, tad, atbildētājas ieskatā, šis cesijas akts neatbilst Civillikuma noteikumiem par cesiju, jo Civillikuma 1798. pantā nav norādīts, ka var cedēt arī tādus prasījumus, kas izriet no likuma. Arī Augstākās tiesas Senāta spriedumā lietā Nr. SKC-355/2003 ir pausta atziņa, ka likumā paredzētās tiesības, kas nav darījuma priekšmets, nav cedējamas.

Šajā spriedumā arī norādīts, ka Civillikuma 1799. pants kā izņēmumu no prasījumiem, kas var būt par cesijas priekšmetu, noteicis prasījumus, kuru izlietošana vai nu pēc līdzēju vienošanās, vai pēc likuma saistīta ar kreditora personu. Savukārt likuma "Par valsts un pašvaldību dzīvojamo māju privatizāciju" 50. un 54. pants tieši ar iznomātāju jeb zemes gabala īpašnieku saista tiesības noslēgt zemes nomas līgumu un prasīt parāda piedziņu.

Atbildētājas ieskatā šādas prasījuma tiesības būtu cedējamas tikai tad, ja ar tiesas spriedumu tiktu atzīts par noslēgtu zemes nomas līgums.

Pretēji tam tiesa nepareizi ir tulkojusi Civillikuma 1798. pantu un nav piemērojusi Civillikuma 5. panta sesto daļu.

Vienlaikus norādīts, ka saskaņā ar Civilprocesa likuma 223. panta pirmās daļas 2. punktu tiesvedība ir izbeidzama, ja prasību cēlusi persona, kurai nav prasības tiesības.

[2.2] Analogā civillietā Nr. C30503619 tiesa ar 2019. gada 17. oktobra spriedumu ir noraidījusi prasību par laiku līdz 2016. gada 6. martam, atzīstot cesijas līgumu par komercdarījumu un norādot uz Komerclikuma 406. pantā noteikto triju gadu noilguma termiņu.

Apstāklis, ka atbildētāja iepriekš nebija atsaukusies uz šo tiesību normu, nevar būt šķērslis tās piemērošanai. Turklāt nav pieļaujams, ka vairākiem parādniekiem, kas ir vienas tiesiskās attiecības subjekti, strīda risinājums ir atšķirīgs.

[3] Rakstveida paskaidrojumos par atbildētājas apelācijas sūdzību prasītāja ir norādījusi, ka sūdzību uzskata par nepamatotu. Paskaidrojusi, ka prasība celta uz cesijas pamata, kas nav apstrīdēta, to apstrīdēt var tikai cesijas dalībnieki. Uzskata, ka konkrētais prasījums nav nekādi saistāms ar kreditora personu. Turklāt, tā kā ne zemes īpašnieki, ne atbildētāja nav komersanti, tad prasījuma tiesības neizriet no komercdarījuma un nav pamata Komerclikuma 406. panta piemērošanai.

M o t ī v u d a ļ

[4] Pārbaudījusi lietas materiālus un novērtējusi apelācijas sūdzības argumentus, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka apelācijas sūdzība ir daļēji pamatota un prasība ir daļēji apmierināma šādu apsvērumu dēļ.

[4.1] Lietā nav strīda, ka starp zemes gabala īpašniekiem – fiziskām personām – un atbildētāju kā dzīvokļa īpašuma īpašnieci pastāv zemes piespiedu nomas tiesiskās attiecības, tostarp prasības periodā par laiku no 2008. gada 1. janvāra līdz 2017. gada 31. decembrim. Civillietu tiesas kolēģija secina, ka zemes īpašniekiem, pamatojoties uz zemes piespiedu nomas tiesisko attiecību pastāvēšanu, ir tiesība prasīt no atbildētājas nesaņemto zemes nomas maksu likumā noteiktajā apmērā. Uz šādu likumisko attiecību pamata starp zemes gabala īpašniekiem un atbildētāju tiesā ir celta prasība.

Civillikuma 1798. pants nosaka, ka par cesijas priekšmetu var būt visādi prasījumi, ar Civillikuma 1799. pantā noteiktajiem izņēmumiem. Proti, ka par cesijas priekšmetu nevar būt prasījumi, kuru izlietošana saistīta ar kreditora personu, kā arī prasījumi, kuru saturs ar to izpildījumu citai personai pilnīgi pārgrozītos.

Novērtējot minēto Civillikuma normu saturu un jēgu, kolēģija neatzīst par pamatotiem apelācijas sūdzībā izteiktos iebildumus, ka zemes īpašnieki nevarēja cedēt sev no likuma izrietošo nomas maksas un nekustamā īpašuma nodokļa kompensācijas maksājumu prasījumu prasītājai par konkrētu laika periodu. Proti, atbilstoši pastāvošajai tiesu praksei konkrēto prasījumu izlietošana netiek saistīta tikai ar kreditora personu, kā arī netiek uzskatīts, ka šo prasījumu izpildījums citai personai pilnīgi pārgrozītu šo prasījumu. Turklāt, juridiskajā doktrīnā ir norādīts, ka cesionārs (persona, kam nodod prasījumu) nekļūst par agrāk noslēgta līguma vai citas saistības dalībnieku. Proti, atbilstoši Civillikuma 1800. pantam cesijas līguma noslēgšana nepadara prasītāju par piespiedu nomas tiesisko attiecību dalībnieku vai zemes īpašnieku.

Atbildētāja apelācijas sūdzībā norādījusi uz Augstākās tiesas Senāta spriedumā lietā Nr. SKC-355/3003 paustām atziņām. Iepazīstoties ar norādīto Augstākās tiesas Senāta 2003. gada 10. septembra spriedumu, kolēģija pretēji apelācijas sūdzībā norādītājam nekonstatē, ka tajā būtu pausta Senāta atziņa, ka likumā paredzētās tiesības, kas nav darījuma priekšmets, nav cedējamas. Savukārt minētajā spriedumā izteiktā atziņa, ka tiesības izbeigt īres līgumu Civillikuma 1799. panta kontekstā likums saista ar izīrētāju, proti, izīrētās lietas īpašnieku, kolēģijas ieskatā uz izskatāmo lietu neattiecas. Turklāt šajā spriedumā konkrētajā lietā Senāts norādījis nevis uz vispārīgu principu, ka izīrētāja tiesības nav cedējamas, bet gan uz nepieļaujamu izīrētāja tiesību (prasīt īres līguma izbeigšanu) cedēšanu konkrētajos apstākļos, kad jau notikusi izīrētās lietas īpašnieka maiņa un tāpēc sākotnējam prasītājam ir zudusi prasījuma tiesība (par īres līguma izbeigšanu), tātad zudis cesijas priekšmets.

[4.2] Turpretim apelācijas sūdzībā daļēji pamatoti ir izteiktie iebildumi attiecībā uz noilguma iestāšanos celtajai prasībai. Proti, atbildētāja pamatoti norādījusi uz noilguma iestāšanos, taču kļūdījusies piemērojamajās likuma normās.

Attiecībā uz noilguma iestāšanos atbildētāja nepamatoti norādījusi uz Komerclikuma 406. pantu un tajā ietverto trīs gadu noilguma termiņu. Proti, Komerclikuma 406. pantā noteiktais noilgums ir piemērojams no komercdarījumiem izrietošiem prasījumiem. Lai gan 2017. gada 13. decembra cesijas līgums, ar kuru prasītāja ir ieguvusi prasījumu par ar zemes īpašniekiem piederošas zemes lietošanu saistīto maksājumu parāda piedziņu no atbildētājas par cesijas līgumā norādīto laika periodu, ir atzīstams par komercdarījumu, tomēr šajā ziņā kolēģija atkārtoti norāda, ka atbilstoši Civillikuma 1800. pantam cesijas līguma noslēgšana nepadara prasītāju par piespiedu nomas tiesisko attiecību dalībnieku vai zemes īpašnieku. Proti, izskatāmajā civillietā prasījums par ar zemes gabala lietošanu saistīto maksājumu piedziņu nav komercdarījums, jo piespiedu nomas attiecības konkrētajā gadījumā pastāv tikai starp fiziskām personām. Līdz ar to saistībai, kas izveidojusies starp fiziskām personām, nav piemērojamas Komerclikuma normas, jo ar cesiju netiek grozīts esošo saistību saturs vai izcelšanās, bet gan notiek kreditora nomaiņa jau pastāvošai un noteiktai saistībai.

Ievērojot minēto, Civillietu tiesas kolēģija atzīst, ka uz saistībām, kuru pamatā ir nomas tiesiskās attiecības starp fiziskām personām, nav pamata attiecināt Komerclikuma 406. pantā noteikto komercdarījuma noilguma termiņu, bet gan ir piemērojams Civillikuma 1895. pantā noteiktais vispārīgais noilguma termiņš – desmit gadi – šādu apsvērumu dēļ.

Proti, savos rakstveida paskaidrojumos par celto prasību atbildētāja ir norādījusi, ka tiesību ilgstoša neizlietošana ir pretēja Civillikuma 1. pantā nostiprinātajam labas ticības principam, tāpēc uzskata, ka attiecībā uz prasību par periodu no 2008. gada līdz 2011. gadam ir iestājies prasījuma tiesību zudums un šo tiesību izlietošana ir nepieļaujama. Kolēģija ir pārliecinājusies, ka izskatāmajā lietā prasītāja nav norādījusi uz kādiem objektīviem apstākļiem, kas liecinātu par to, ka zemes īpašnieki pirms prasījuma tiesību cedēšanas vai prasītāja pēc 2017. gada 13. decembra cesijas līguma noslēgšanas būtu pārtraukusi noilgumu atbilstoši Civillikuma 1905. pantam.

Sakarā ar to Civillietu tiesas kolēģija konstatē, ka prasība par zemes nomas maksas parāda piedziņu par laika periodu no 2008. gada 1. janvāra līdz 2017. gada 31. decembrim tiesā ir celta 2019. gada 5. martā. Līdz ar to kolēģija atzīst, ka pirmās instances tiesai bija pamats noraidīt prasību daļā par zemes nomas maksas parāda piedziņu par laiku no 2008. gada 1. janvāra līdz 2009. gada 4. martam, jo šajā daļā prasībai atbilstoši Civillikuma 1895. pantam bija iestājies noilgums.

[4.3] Pirmās instances tiesa, ņemot vērā, ka, nosakot zemes nomas maksu par 2008.-2010. gadu, ir piemērojams ierobežojums, proti, nomas maksas apmērs par šiem gadiem nedrīkst pārsniegt iepriekšējam gadam aprēķināto zemes nomas maksas apmēru vairāk kā par 25 %, atzinusi, ka no atbildētājas piedzenamā nomas maksa par 2008. gadu ir 14,71 *euro* un par 2009. gadu ir 18,39 *euro*. Izskatāmajā apelācijas sūdzībā par nomas maksas matemātisko aprēķinu un apmēru šajos gados nav izteikti iebildumi.

Noraidot prasību par zemes nomas maksas piedziņu laikā no 2008. gada 1. janvāra līdz 2009. gada 4. martam, atbilstoši noraidāma prasība daļā par 14,71 *euro* piedziņu attiecībā uz 2008. gadu un 3,17 *euro* piedziņu attiecībā uz laiku no 2009. gada 1. janvāra līdz 4. martam (18,39/365x63=3,17).

Atbildētāja apelācijas sūdzībā nav izteikusi iebildumus arī par zemes nomas maksas matemātisko aprēķinu un apmēru laika periodā no 2009. gada 5. marta līdz 2017. gada 31. decembrim, tāpat nav izteikusi konkrētus iebildumus par piedzīto nekustamā īpašuma nodokļa kompensāciju un tās apmēru laikā no 2010. gada 1. janvāra līdz 2014. gada 31. decembrim. Tāpat apelācijas sūdzībā nav norādīts uz apstākļiem, ka ar tiesas spriedumu piedzītos maksājumus atbildētāja pilnīgi vai daļēji būtu samaksājusi. Līdz ar to šajā daļā, atzīstot pirmās instances tiesas sprieduma motīvus par pareiziem un pietiekamiem, Civillietu tiesas kolēģija saskaņā ar Civilprocesa likuma 432. panta piekto daļu tiem pievienojas.

Tādējādi, daļēji apmierinot celto prasību, no atbildētājas par labu prasītājai piedzenama zemes nomas maksa 15,22 *euro* attiecībā uz laiku no 2009. gada 5. marta līdz 2009. gada 31. decembrim (18,39/365x302=15,22), 22,99 *euro* par 2010. gadu, un 594,20 *euro* par laiku no 2011. gada 1. janvāra līdz 2017. gada 31. decembrim. Savukārt, analogi pirmās instances tiesas spriedumam no atbildētājas par labu prasītājai piedzenama nekustamā īpašuma nodokļa kompensācija 8,77 *euro* par laiku no 2010. gada 1. janvāra līdz 2014. gada 31. decembrim.

[5] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 41. panta pirmo daļu pusei, kuras labā taisīts spriedums, tiesa piespriež no otras puses visus tās samaksātos tiesas izdevumus. Ja prasība apmierināta daļēji, šajā pantā norādītās summas piespriež prasītājam proporcionāli tiesas apmierināto prasījumu apmēram, bet atbildētājam – proporcionāli tai prasījumu daļai, kurā prasība noraidīta.

Apmierinot prasību par kopējā pamatparāda 641,18 *euro* piedziņu, par to saskaņā ar Civilprocesa likuma 34. panta pirmās daļas 1. punkta a) apakšpunktu prasītājai proporcionāli atlīdzināma valsts nodeva 96,18 *euro*. Tāpat, ievērojot civillietā apmierināto prasījumu proporciju 63,41 %, prasītājai atlīdzināmi lietā samaksātie ar lietas izskatīšanu saistītie izdevumi 2,09 *euro*.

Prasītājai lietā radušies ar lietas vešanu saistītie izdevumi advokāta palīdzības samaksai 154 *euro*. Ievērojot to, ka šī summa nepārsniedz 30 % no prasījumu apmierinātās daļas 641,18 *euro*, tad saskaņā ar Civilprocesa likuma 44. panta pirmās daļas 1. punkta a) apakšpunktu un šī panta otro daļu šie izdevumi prasītājai atlīdzināmi pilnā apmērā.

Tādējādi kopā no atbildētājas par labu prasītājai piedzenami tiesāšanās izdevumi kopā 252,27 *euro* apmērā.

Atbildētāja apelācijas sūdzībā pārsūdzējusi tiesas spriedumu par kopējo piedzīto summu 659,06 *euro*, atbilstoši kurai valsts nodeva maksājama 98,86 *euro* apmērā. Tā kā, izskatot iesniegto apelācijas sūdzību, prasība noraidīta par summu 17,88 *euro*, tādējādi apmierinot apelācijas sūdzību par 2,71 %, tad atbildētājai atlīdzināma valsts nodeva 2,68 *euro* apmērā.

[6] Saskaņā ar Civilprocesa likuma 195. panta noteikumiem prasītājai nosakāmas tiesības par laiku no sprieduma spēkā stāšanās dienas līdz sprieduma izpildei (izsoles dienai) saņemt procentus – sešus procentus no simta gadā – no pamatparāda nesamaksātās summas.

Saskaņā ar Civilprocesa likuma 204.[1] pantu un likuma "Par valsts apdraudējuma un tā seku novēršanas un pārvarēšanas pasākumiem sakarā ar Covid-19 izplatību" 16. panta trešo daļu atbildētājai nosakāms termiņš sprieduma labprātīgai izpildei 60 (sešdesmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas.

R e z o l u t ī v ā

Pamatojoties uz Civilprocesa likuma 440.[11] pantu, 440.[12] pantu, 430. un 432. pantu, Civillietu tiesas kolēģija

n o s p r i e d a

daļēji apmierināt SIA "Kredītuzraudzības birojs" prasību pret /pers. D/ par naudas piedziņu.

Piedzīt no /pers. D/, personas kods /personas kods/, par labu SIA "Kredītuzraudzības birojs", reģistrācijas numurs 50103162891, zemes nomas maksas parādu 632,41 *euro* par laiku no 2009. gada 5. marta līdz 2017. gada 31. decembrim, nekustamā īpašuma nodokļa kompensāciju 8,77 *euro* par laiku no 2010. gada 1. janvāra līdz 2014. gada 31. decembrim un tiesāšanās izdevumus 252,27 *euro*, kopā 893,45 *euro* (astoņsimt deviņdesmit trīs *euro* un četrdesmit pieci centi), samaksu veicot SIA "Kredītuzraudzības birojs" kontā Nr. LV78PRTT0260021664208 kredītiestādē AS "PrivatBank".

Noteikt SIA "Kredītuzraudzības birojs", reģistrācijas numurs 50103162891, tiesības par laika periodu no sprieduma stāšanās likumīgā spēkā līdz pilnīgai sprieduma izpildei saņemt no /pers. D/, personas kods /personas kods/, likumiskos sešus procentus gadā no piespriestās, bet nesamaksātās pamatparāda summas 641,18 *euro*.

Noraidīt SIA "Kredītuzraudzības birojs", reģistrācijas numurs 50103162891, prasību pret /pers. D/, personas kods /personas kods/, daļā par zemes nomas maksas parāda 17,88 *euro* piedziņu par laiku no 2008. gada 1. janvāra līdz 2009. gada 4. martam.

Piedzīt no SIA "Kredītuzraudzības birojs", reģistrācijas numurs 50103162891, par labu /pers. D/, personas kods /personas kods/, tiesas izdevumus 2,68 *euro* (divi *euro* un sešdesmit astoņi centi).

Noteikt sprieduma daļā par naudas summu piedziņu labprātīgai izpildei 60 (sešdesmit) dienu termiņu no sprieduma spēkā stāšanās dienas, nosakot, ka sprieduma labprātīgas izpildes gadījumā samaksu apliecinoši dokumenti iesniedzami Rīgas apgabaltiesas Civillietu tiesas kolēģijas kancelejā.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā tā sastādīšanas dienā 2020. gada 2. aprīlī.

Tiesnesis A.Dundurs

Tiesnese S.Beļajeva

Tiesnese S.Sondare